

ждаха тъмни чела да ги потопятъ, че да имъ стане хладно.

Тетю рече :

— Чувай, Маноле, азъ не можахъ да смогна, ти ще го направишъ. Ей тука. Да кацне на двата брѣга, да свърже двата свѣта. Тамъ отсреща расте хлѣбътъ на хората. Дай имъ мостъ да минатъ, да си го прибератъ.

Пѣеше едно пиле на стария кавакъ. Азъ го слушахъ, слушахъ и тетя. Попитахъ го :

— Че мога ли азъ да имъ го дамъ ?

— Можешъ. Запомни хубаво — тука е най-сгодното мѣсто. Голѣмъ каменъ мостъ, съ четири ракли да бжде. Повикай майстори отъ Тракия, камъни да дѣлатъ. Да съберешъ селянитѣ и отъ нищо страхъ да нѣмашъ. Ще те помнятъ, докле свѣтъ свѣтува. По-голѣмо добро не може.

Пѣеше малкото пиле и крилетѣ му бѣха осребрени. Ронѣха се отъ тѣхъ бистри капки. Азъ стояхъ и мислѣхъ : и да не ми бѣше казалъ, пакъ щѣхъ да го направя. Ей го хе-е— насреща ми, страшенъ мостъ ! Видѣхъ го, мале, такъвъ, какъвто съмъ го изградилъ. Като обржчъ пригърналъ рѣката. И тя, хитрата жълта пепелянка, — се промъква подъ него, извива се, протѣга пламналъ станъ и се втурва свободна и луда надолу къмъ синитѣ хълмове. И чухъ, какъ изтрополѣ голѣма тежка